

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU
Dubrovnik, Dr. Ante Starčevića 23

Posl. br. Povrv-43/2025-58

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Dubrovniku, u ime Republike Hrvatske, po sucu tog suda Anki Muhoberac, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, zastupanog po punomoćniku Maroju Kolendiću odvjetniku u Dubrovniku protiv tuženika GULLIVER TRAVEL d.o.o., Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 zastupanog po punomoćniku Anti Kačić odvjetniku u Dubrovniku radi utvrđenja osnovanosti tražbine drugog višeg isplatnog reda, na glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 2. listopada 2025. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Robertu Bačić odvjetniku u Dubrovniku, objavljenog dana 14. studenog 2025.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku Gulliver travel d.o.o., OIB:25636115130 kao povezanom društvu u postupku izvanredne uprave nad dužnikom AKROKOR koncern za upravljanje društvima, proizvodnju i trgovinu poljoprivrednim proizvodima, dioničko društvo, OIB: 05937759187, Zagreb, M. Čavića 1, u iznosu od 32.641,16 EUR-a kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.929,74 eur u roku od 15 dana dok se za više zatraženih 625,00 eur tužitelj odbija u svom zahtjevu.

Obrazloženje

1. Rješenjem o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Nikše Viđen iz Dubrovnika, Vukovarska 24, posl. br. Ovr. 959/15 od 12. kolovoza 2015. godine obvezan je tuženik tada kao ovršenik, platiti tužitelju tada kao ovrhovoditelju, iznos od tada 208.600,00 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima ovršnog postupka kako je to specificirano u navedenom rješenju o ovrsi.

2. Protiv navedenog rješenja o ovrsi tuženik je tada kao ovršenik, pravodobno izjavio prigovor navodeći da osporava vjerodostojnost isprave (podataka sadržanih u

ispravi) na temelju koje je izdano pobijano rješenje, da ne postoji obveznopравни odnos temeljem kojeg bi ovrhovoditelj mogao osnovano tražiti od ovršenika isplatu zahtijevanog iznosa, a da obveza plaćanja zahtijevanog iznosa nije utemeljena na zakonu, ni na nekom drugom propisu koji je donesen u skladu sa zakonom. Nadalje navodi da u razdoblju za koje ga se neutemeljeno tereti za isplatu zahtijevanog iznosa tuženik nije parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika. Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14) da nije suglasna sa zakonom. Prostori (Pile/Ploče) na kojima se prema toj odluci dopušta parkiranje turističkih autobusa radi ulaska ili izlaska putnika, u smislu odredbi čl. 98. i 100. Zakona o cestama, da čine nerazvrstanu cestu koju svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima predviđenim tim Zakonom i drugim propisima. Spomenutoj Odluci da nije prethodila suglasnost Ministarstva nadležnog za unutarnje poslove pa da je riječ o nezakonitom aktu. Pozivajući se na odredbu čl. 82. st.1. toč.1. i čl. 83 ZSPC navodi da bi zaustavljanje turističkih autobusa na lokaciji Ploče bilo u suprotnosti s navedenim odredbama jer da je predviđeno mjesto za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na toj lokaciji udaljeno manje od 5 metara od obilježenog pješačkog prijelaza, a mjesto koje je predviđeno za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na lokaciji Pile i Ploče da je udaljeno znatno manje od 15 metara iza znaka kojim je obilježeno stajalište za vozila javnog prijevoza putnika. Tuženik nadalje pozivajući se na odredbu čl. 2. st.1. al. 27. Zakona o cestama i čl.1. al.2. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu koji definira pojam stajališta autobusa, pa da lokacije na kojima je predviđeno zaustavljanje autobusa ne udovoljavaju ni minimumu pretpostavki za siguran ulazak, odnosno izlazak putnika iz autobusa. Nadalje pozivajući se na odredbe čl. 54. i 109. st.2. Zakona o cestama kao i odredbu čl. 12. st.2. Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta, a da je razmak između autobusnih stajališta namijenjenih vozilima javnog gradskog prijevoza i lokacijama na kojima je tom Odlukom predviđeno parkiranje turističkih autobusa znatno manji od onog predviđenog navedenim odredbama, niti da na predviđenim lokacijama postoji zaklon od atmosferskih utjecaja. U nastavku pozivajući se na odredbe čl. 37. st.2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu i čl. 83 st.2. Zakona o upravnim sporovima predlaže sudu primijeniti institut ekscepcije ilegalnosti. Završavajući s navodom da Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima nije suglasna sa zakonom, a da ni zakonom nije predviđeno određivanje i ubiranje naknade za parkiranje vozila (autobusa) na mjestima koja ne ispunjavaju uvjete za to.

3. Rješenjem Općinskog suda u Dubrovniku posl.br. 18 Povrv. 794/15 od 10. studenog 2015. godine stavljeno je izvan snage predmetno rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha, ukinute su provedene radnje, te je određeno da će se postupak nastaviti voditi kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

4. Trgovački sud u Dubrovniku je dana 23. kolovoza 2024. godine u ovoj pravnoj stvari donio presudu posl. br. P- 73/2022 kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja i rješenje posl. br. P- 73/2022 od 29. siječnja 2025. kojim je odlučio o zahtjevu tuženika za naknadom parničnog troška.

5. Na navedenu presudu i rješenje tužitelj je izjavio žalbu.

6. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1284/2025-2 od 6. svibnja 2025. godine taj sud je prihvatio tužiteljevu žalbu i ukinuo spomenutu prvostupanjsku presudu ovog suda posl. br. P-73/2022 od 23. kolovoza 2024. godine, kao i rješenje posl. br. P-73/2022 od 29. siječnja 2025. i predmet vratio ovom prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

7. U ponovljenom postupku sukladno čl. 377. st.1. Zakona o parničnom postupku (N.n. broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) ovaj sud bio je dužan provesti novi prethodni postupak budući je prvostupanjska presuda ukinuta iz razloga počinjene povrede do koje je došlo u tijeku prethodnog postupka.

6. Tužitelj tijekom postupka ističe da je Grad Dubrovnik donio Odluku o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14, 18/2015, koja je naknadno izmijenjena i dopunjena 5/2016 i 8/2016) kojom da se utvrđuje zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u širem području oko Povijesne jezgre Grada Dubrovnika koju Odluku navodi kao pravni osnov za utuženu tražbinu. U samom tekstu navedene Odluke da je navedeno da je ista donesena uz prethodnu suglasnost MUP-a. Odlukom o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, tužitelj navodi, da je određena zona posebnog prometnog režima koja da je uređena u skladu s prometnim elaboratom koji je izradio fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu u srpnju 2014. godine.

7. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja u iznosu od 32.641,16 EUR, koja je osporena u postupku izvanredne uprave nad društvom AGROKOR d.d., a koju je tužitelj imao prema povezanom društvu GULLIVER TRAVEL d.o.o. Radi se o tražbini s osnove naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre grada Dubrovnika (Pile - Ploče) u razdoblju od 1. travnja 2015. do 30. lipnja 2014., a na temelju odluke Gradskog vijeća grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (dalje u tekstu Odluka 10/14).

8. Pravno relevantna činjenica koju treba utvrditi u ovom postupku je činjenica, prije svega, postojanja valjane pravne osnove temeljem koje bi tužitelj bio ovlašten naplatiti od tuženika predmetnu naknadu, te da li je i pored valjane pravne osnove tuženik taj koji je obveznik plaćanja naknade za zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima.

9. U ponovnom suđenju koje je započelo novim prethodnim postupkom (čl. 377. st. 1. ZPP-a), ovaj sud je, imajući u vidu upute drugostupanjskog suda, u okviru dokaznih prijedloga stranaka kao i pribavom od tužitelja predloženih isprava utvrđivao odlučne činjenice - jesu li se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika,

10. Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj provodio naplatu naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima i to u utuženom razdoblju temeljem spomenute Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, te da nadzor nad zaustavljanjem i parkiranjem turističkih autobusa i osobnih automobila u navedenoj zoni obavljaju djelatnici Saniteta Dubrovnik d.o.o., prometni redari i/ili komunalni redari.

11. Također je nesporno među parničnim strankama; da tužitelj utuženu tražbinu temelji na tužiteljevom upravnom aktu: Odluci o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. objavljenom u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14.

12. Imajući u vidu u tuženikovom prigovoru neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova obveze koja se u postupku osporava (u daljnjem tekstu; tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta) iznesene razloge do zaključenja prethodnog postupka u predmetnoj pravnoj stvari (na pripremnom ročištu održanom 15. rujna 2016. godine – prije ponovljenog suđenja) sud je u odnosu na osporavani upravni akt ispitivao prije svega da li je isti na snazi, a potom da li je tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta dostatno osnovan ili to nije.

13. U odnosu na prigovore tuženika da lokacija na kojoj je temeljem Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima Klasa: 363-01/14-09/02, Urbroj: 2117/01-09-14-16 dopušteno zaustavljanje autobusa i iskrčavanje putnika ne udovoljava uvjetima propisanim odredbama Zakona o cestama, Zakona o sigurnosti prometa na cestama, te odredbama Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta za istaknuti je da je, suprotno navodima tuženika, donošenju predmetne Odluke kojom je uređena zona posebnog prometnog režima prethodila zakonom propisana procedura (čl. 5. st. 1. t. 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama) ishoda suglasnosti MUP-a. Stoga sud na tragu ovih navoda tuženika nije izvodio od strane tuženika predložene dokaze očevid na licu mjesta i vještačenje po vještaku prometno tehničke struke.

14. Prije svega sud je utvrdio da je Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (l.s. 53-56) opći akt (donesen je od strane Gradskog vijeća Grada Dubrovnika kao predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave, odnosi se na neograničen broj adresata i objavljen je u javnim glasilima), te da je donesena u zakonom propisanoj proceduri: Naime, iz zaglavlja iste proizlazi da je donesena uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova, broj: 511-03-03/2-7/90-2-14 od 25. kolovoza 2014. (l.s. 57).

15. Stoga je ovaj sud našao neosnovanim tuženikov prigovor neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (l.s. 216-219) objavljenom u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14 kao općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova preostale obveze koja se u postupku osporava.

16. Ostaje činjenica da je navedena odluka važila tijekom cijelog utuženog razdoblja, da nije ukinuta, da nije ocijenjena nezakonitom, da je još uvijek na snazi, a ni ovaj sud nije našao razloge koji bi predmetnu Odluku činili neustavnom ili nezakonitom u okvirima ovlaštenja ovoga suda za takvu procjenu prilikom ocjene osnovanosti tuženikovog prigovora nezakonitosti toga općeg akta, koji je utvrđen neosnovanim.

17. Pravnu osnovu tužbenog zahtjeva predstavlja članak 6. Odluke u kojem je propisano da za parkiranje ili zaustavljanje turističkih autobusa radi iskrcaja putnika u zoni posebnog prometnog režima, turistička agencija ili vlasnik vozila moraju platiti naknadu. Iz tužbe i izlaganja tužitelja do zaključenja prethodnog postupka je vidljivo da tužitelj smatra da je tuženik pasivno legitimiran kao turistička agencija, organizator putovanja, te predlaže dokaze na tu okolnost. Između ostalog tužitelj predlaže da se utvrdi tko je sve vlasnik vozila s registarskim oznakama iz evidencije zaustavljanje, te da se potom putem vještačenje utvrdi poslovna povezanost između vlasnika vozila i tuženika, te da se naloži da tuženik kao turistička agencija dostavi ugovore o poslovnoj suradnji između vlasnika vozila iz evidencije i tuženika. Posljednje navedenim dokaznim prijedlozima nije bilo izgledno da će tužitelj s uspjehom dokazati pasivnu legitimaciju tuženika.

18. Naime, ovaj sud je na prijedlog tužitelja od MUP-a zatražio podatak o vlasništvu vozila koji su se parkirali odnosno zaustavljali u zoni posebnog prometnog režima, a sve prema podacima iz evidencija o parkiranju i zaustavljanju iz spisa. MUP, Policijska uprava Dubrovačko-neretvanska na predmetni spis je dostavila uvjerenje od 19.9.2016.g. (l.s. 363) iz kojeg proizlazi da je prema službenoj evidenciji registracije cestovnih vozila tuženik nije evidentiran kao vlasnik vozila registarskih oznaka kao u evidenciji zaustavljanja u spisu. Naime, Uvidom u Evidencije zaustavljanja u spisu koje prate utužene račune na (l.s. 38-50) razvidno je da iste ne sadrže registarske oznake automobila navedenih u spomenutom Uvjerenju MUP-a, Policijske uprave Dubrovačko-neretvanske.

19. Na okolnost utvrđivanja poslovne veze vlasnika autobusa s ovdje tuženikom tužitelj je predložio izvesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem poslovnih knjiga odnosno knjigovodstveno-financijskim vještačenjem poslovnih knjiga treće osobe što nije moguće budući se za utvrđivanje ove činjenice ne traži znanje neke konkretne struke (stručno znanje), kako to za dokaz vještačenja propisuje čl. 250. ZPP. Međutim takav dokaz nije bilo ni potrebno izvoditi kao ni saslušanje vozača tuženika, odnosno vozača trećih osoba koji su u sporno vrijeme vršili parkiranje i zaustavljanje autobusa, pa ni kontrolora zaustavljanja budući iz izlaganja tuženika na pripremnom ročištu održanom 8.9.2025. proizlazi da su se autobusi tuženika ili pak u organizaciji tuženika zaustavljali u zoni posebnog pravnog režima, a pri tome tuženik nije osporio da bi to bilo u utuženom razdoblju. Naime, iz zapisnika o pripremnom ročištu održanom 8.9.2025. proizlazi navod tuženika; da su pojedini vozači neovlašteno stavljali tablicu Gulliver-a na autobuse u zoni posebnog prometnog režima, te da je tuženik za to dobivao i kazne posljedično čemu da postoji i kaznena prijava. Međutim, tuženik nije dokazao postojanje takve kaznene prijave, a time ni iznesene tvrdnje da je netko lažno evidentirao tuženika da je zaustavljao autobuse u zoni posebnog prometnog režima.

20. Naime, sud nije izvodio dokaz predložen od strane tuženika saslušanje stranaka i to direktora tuženika Hrvoja Jelića zz tvrtke Gulliver na adresi tuženika, te svjedoka Mario Vuletić na adresi Šumetska 4, Dubrovnik na okolnost kako su pojedini vozači neovlašteno stavljali tablicu Gulliver-a, na autobuse u zoni posebnog prometnog režima, te da su kazne dolazile na adresu tuženika, a povodom toga da postoji kaznena prijava iz razloga što je raspravnim rješenjem od 8. rujna 2025. tuženik pozvan dostaviti na spis takve kaznene prijave i isti to nije učinio već je nakon zaključenja pripremnog ročišta (zaključeno na ročištu od 8. rujna 2025.) u spis dostavio neke sasvim druge isprave različite od predložene kaznene prijave (l.s. 633-635) koje sud nije koristio u dokaznom postupku kao zakašnjeli dokaz (čl. 299. st.1. ZPP.) Budući se postojanje kaznene prijave ne dokazuje iskazima svjedoka niti stranaka već samom kaznenom prijavom to je u nedostatku takve isprave zauzeo stav da nije bilo od strane pojedinih vozača neovlaštenog stavljanja tablica Gulliver-a na autobuse u zoni posebnog prometnog režima već da je izgledno da je tuženik zaustavljao svoje ili u svojoj organizaciji autobuse u posebnom prometnom režimu u utuženom razdoblju.

21. Takav stav suda dodatno se potkrepljuje i ispravama u spisu što se obrazlaže u nastavku.

22. Iz isprava u spisu proizlazi utvrđenje u ovom postupku pravno relevantne činjenice da su se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika.

23. Naime, tijekom postupka tužitelj je u spis dostavio i druge dokaze poglavito isprave a radi se o fotografijama i podacima iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse (l.s.90-357), evidencijama zaustavljanja (l.s. 39-241) i fotografijama koje je tuženik dostavio u prilogu svoga prigovora na rješenje o ovrsi (l.s. 17). Sada u ovom ponovljenom suđenju pravilnom ocjenom tih dokaza proizašlo je da je tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke i da je kao turistička agencija organizirao iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa.

24. Uvidom u spis predmeta vidljivo je da na stranicama 39-241 prileži isprava evidencije zaustavljanja vozila, na stranicama 17 spisu prileže fotografije zaustavljanja vozila koje je dostavio tuženik pa se uzima da se radi o tužnikovim autobusima dok na stranicama 90-357 prileže fotografijama i podacima iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse. Pojedinačno, nijedan od tih dokaza sam za sebe ne dokazuje da je tuženik pasivno legitimiran to jest da je upravo on organizirao kao turistička agencija iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa, ali zbog svoje međusobne povezanosti kada se sve te dokaze ocjenjuje zajedno kao cjelinu neosporno proizlazi činjenično stanje da je upravo tuženik turistička agencija koja je iskrcavala putnika i da je zato tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke na plaćanje naknade.

25. Prvo, uvidom u evidenciju zaustavljanja vozila vidljivo je da je za svako pojedino zaustavljanje u posebnom režimu prometa upisano slijedeće: oznaka to jest evidencijski broj zaustavljanja, datum i sat zaustavljanja, vrsta vozila, registracija vozila i broj računa na kojem je naknada za zaustavljanje obračunata. Ovu ispravu i njezin sadržaj ovaj sud smatra ključnim dokazom i drži je

vjerodostojnim jer je istinitost njezinog sadržaja utvrđena i potvrđena ocjenom rezultata ostalih izvedenih dokaza.

26. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja prvenstveno potvrđuju fotografije zaustavljanja koje prileže spisu. Uz svaku fotografiju je jasno navedeno o kojem se zaustavljanu radi po broju zaustavljanja koje odgovara broju zaustavljanja koji je unesen u evidenciju te je također naznačeno i vrijeme zaustavljanja koje također odgovara onome označenom u evidenciji. Također, sa samih fotografiji je vidljivo i registarska oznaka vozila i na vjetrobromskom staklu vozila naznačen natpis i logo tuženika (l.s. 95, 145, 225, 226, 237, 239, 303 i 307) iz čega proizlazi da je upravo tuženik turistička agencija koja organizira iskrcaj putnika. Potrebno je ukazati da natpis tuženika nije vidljiv na svim fotografijama, ali navedeno ne utječe na istinitost sadržaja evidencije zbog iskaza svjedoka danih tijekom postupka koje sud ocjenjuje kao vjerodostojnim.

27. Isto tako među fotografijama koje je dostavio tuženik u prilogu svoga prigovora na rješenje o ovrsi (l.s. 17), a za koje se uzima da se radi o fotografijama autobusa tuženika proizlazi fotografija, između ostalih i autobusa registarske oznake DU 945 ED, a upravo ta registarska oznaka koje se nalazi na tužnikovoj fotografiji nalazi se na ispravama koje je tužitelj dostavio u spis kojima je dokazivao zaustavljanje autobusa tuženika. Naime, na fotografijama i podacima iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse (l.s.90-357) spominje se registarska oznaka tuženikovog autobusa registarske oznake DU 945 ED na l.s. 162, 167 i 216.

28. Stoga, ovaj sud na temelju gore ocijenjenih dokaza iz kojih nesporno proizlazi činjenično stanje da je tuženik u utuženom razdoblju izvršio iskrcavanje putnika u posebnoj zoni režima prometa te da je stoga pasivno legitimiran za plaćanje utužene naknade u ovome predmetu sukladno čl. 6. Odluke.

29. U odnosu na visinu tužbenog traženja tuženik istoga nije osporio iako je na ročištu glavne rasprave u postupku okončanom ukinutom odlukom u ovoj pravnoj stvari 29.4.2024. (l.s. 564) naveo da ne daje suglasnost za povećanje tužbenog zahtjeva iz podneska tužitelja 21.2.2024. Međutim, u predmetnom se nije radilo o preinaci već uređenju tužbenog zahtjeva. Ovo stoga jer nakon što je tužitelj u postupku izvanredne uprave nad tuženikom prijavio predmetnu tražbinu sadržanu u platnom nalogu i nakon što mu je ta tražbina osporena, tužitelj je predložio nastavak ovog postupka, koji je bio u prekidu i uredio tužbeni zahtjev za predmetnu tražbinu sadržanu u platnom nalogu sada na utvrđenje osnovanosti iste te tražbine iz prvotno utuženih računa (l.s. 4). Navedeno uređenje tužbenog traženja tužitelja koje je bilo još podneskom tužitelja od 18.6.2018. (a podneskom od 29.2.2024. je bilo samo preračunavanje u valutu EUR) bilo je potkrijepljeno i obračunima kamata (l.s. 382-385) za razdoblje od dospjeća svakog pojedinog od četiri utužena računa (l.s. 4) pa do 10.4.2017. kada je otvoren postupak izvanredne uprav. Na ispravama na l.s. 382-385 – obračunima kamata, se vide podaci o utuženim računima; iznos i dospjeće svakog pojedinog računa i tuženik takve obračune nije osporavao. Isto tako tuženik u prigovoru na prijedlog za ovrhu iako paušalno navodi da to rješenje osporava u cijelosti nije ukazao da iznosi na utuženim računima nisu točni.

30. Stoga, iz provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog tijekom postupka izvedenog dokaza

zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a) proizašla je dokazana činjenica da postoji utužena tražbina tužitelja spram tuženika.

31. Stoga je tužbeni zahtjev trebalo prihvatiti i odlučiti kao u točki I. izreke presude.

32. Troškovi postupka temelje se na čl. 154. st. 1. ZPP-a po kojem je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove postupka. Stoga je sud, a sukladno određeno postavljenom zahtjevu tužitelja za naknadom troškova ovoga postupka (l.s. 566 i 641), Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te vrijednosti predmeta spora (32.641,16 eur) priznao osnovanim slijedeći trošak tužitelja:

- trošak zastupanja na ročištu od 29.2.2024.g na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 250 bodova (Tbr. 9. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 500,00 eur uvećano za 25% PDV-a (125,00 eur) iznosi 625,00 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 24.4.2024.g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 250 bodova (Tbr. 9. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 500,00 eur uvećano za 25% PDV-a (125,00 eur) iznosi 625,00 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 8.9.2025.g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 250 bodova (Tbr. 9. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 500,00 eur uvećano za 25% PDV-a (125,00 eur) iznosi 625,00 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 2.10.2025.g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 250 bodova (Tbr. 9. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 500,00 eur uvećano za 25% PDV-a (125,00 eur) iznosi 625,00 eur, što zajedno s pristojbom na žalbu u iznosu od 323,31 eur i prvostupanjsku presudu u iznosu od 323,31 eur (Tar. br. 1. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama - NN br. 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15, dalje ZSP), zajedno s trošak javnobilježničke nagrade i trošak ovrhe u visini od 408, 12 eur sveukupno iznosi 2.929,74 eura.

33. Iz navedenog proizlazi da je sveukupno priznati trošak tuženika 2.929,74 eur.

34. Za iznos zatraženog troška od 625,00 eura tužitelj se odbija u svom zahtjevu s napomenom da istome nije priznat trošak sastava podneska od 21.2.2024. u visini od 625,00 eur iz razloga što je sadržaj podneska (uređenje tužbenog zahtjeva) mogao izložiti na ročištu.

35. Slijedom iznesenog odlučeno je kao u točki II izreke ove presude.

U Dubrovniku, 14. studenog 2025.

S u d a c :

Anka Muhoberac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se izjavljuje Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovog suda, u tri istovjetna primjerka, u roku 8 dana od dana objave presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, a ukoliko nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude od dana primitka prijepisa presude, pozivom na gornji poslovni broj spisa.

DN-a:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-3087f-62ac9**

Kontrolni broj: **081c2-a6faa-569b0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.